

Arrest

nr. 279 237 van 24 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 28 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 september 2022.

Gelet op de beschikking van 23 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig verzoek om

internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn huidig verzoek verklaart verzoeker dat de feiten die hij tijdens zijn eerste verzoek heeft aangehaald nog steeds van toepassing en actueel zijn. Hij verklaart beschouwd te worden als een verrader, niet in vrede te zullen kunnen leven in Eritrea en er gearresteerd en opgesloten te worden bij een terugkeer.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek legt hij volgende documenten neer: een kopie van zijn militaire kaart, een origineel schoolcertificaat, een originele toelatingscertificaat middelbaar onderwijs, een originele toelating om zijn universitaire studies aan te vatten, een origineel attest dat hij terug wordt toegewezen aan zijn unit, de enveloppe waarin hij deze documenten ontving en een USB-stick met daarop zijn identiteitskaart als vluchteling in Ethiopië en een artikel van Aristoteles.

In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij er niet in slaagde te overtuigen er een dissidente mening tegenover het Eritrese regime op na te houden, hierdoor problemen te hebben gekend en bijgevolg het land illegaal te hebben moeten verlaten. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 265 224 van 10 december 2021.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Verzoeker stelt dat: "Verwerende partij heeft de nieuwe stukken niet onderzocht en baseert haar summiere motivering op het feit dat verzoekende partij in het verleden reeds een negatieve beslissing kreeg. Zij heeft verzoekende partij nooit ten gronde ondervraagd over het nieuw document dat zij voorlegde en de kans gegeven om uit te leggen wat er in het document wordt gezegd."

De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verzoeker wijst er op dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 5, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

In tegenstelling tot wat verzoeker stelt, heeft de commissaris-generaal weldegelijk zijn nieuw aangebrachte elementen onderzocht zoals blijkt uit de bestreden beslissing:

*"In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw **eerste verzoek** door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, dit omdat u er niet in slaagde te overtuigen er een dissidente mening tegenover het Eritrese regime op na te houden, hierdoor problemen te hebben gekend en bijgevolg het land illegaal te hebben moeten verlaten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde de argumentatie van het Commissariaat-generaal en hechtte evenmin geloof aan de problemen die aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vertrek noch aan uw illegaal vertrek. U diende geen verder beroep in tegen deze beslissing, zodoende staat de beoordeling van uw eerste verzoek vast. Behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.*

In casu komt het Commissariaat-Generaal tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt. In onderhavige asielaanvraag berust u opnieuw op de motieven die u in uw vorig verzoek heeft aangehaald. U beperkt zich louter tot een verwijzing naar de asielmotieven die u in het verleden reeds heeft uiteengezet zonder hier ook maar enige elementen aan toe te voegen. U herhaalt louter beschouwd te zullen worden als een verrader en gearresteerd te worden bij een terugkeer. U brengt echter geen elementen aan die aantonen dat de eerdere beoordeling door het Commissariaat-generaal onterecht was. Een loutere herhaling van de eerder door u aangehaalde feiten die zowel door het Commissariaat-generaal als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ongeloofwaardig werden bevonden kan bezwaarlijk beschouwd worden als een nieuw element om deze appreciatie te wijzigen. U brengt namelijk geen enkel element aan dat zou kunnen aantonen dat u alsnog als een dissident zou worden beschouwd of dat uw illegaal vertrek uit het land kan aantonen. Waar u verklaart de fout gemaakt te hebben zich bij uw eerdere persoonlijke onderhouden voornamelijk op uw reden van vertrek te focussen en uw verhaal kort te hebben gehouden stemt dit allerminst overeen met wat blijkt uit deze eerdere persoonlijke onderhouden. U kreeg namelijk gedurende twee persoonlijke onderhouden uitgebreid de kans diepgaande verklaringen af te leggen, er werd zelfs verschillende keren aangedrongen meer gedetailleerde verklaringen te verschaffen, waar u niet toe in staat bleek. Boudweg verklaren uw verhaal kort te hebben gehouden zonder aan te geven welke elementen dan wel niet aan bod zouden zijn kunnen komen is dan ook allerminst dienstig om uw geloofwaardigheid te herstellen.

Ook de documenten die u neerlegt kunnen deze appreciatie niet wijzigen. Zowel uw schoolcertificaat, uw toelatingscertificaat voor het middelbaar onderwijs als uw militaire kaart tonen uw Eritrese nationaliteit aan, wat in deze niet in vraag wordt gesteld. Deze documenten bevatten echter geen elementen die de door u aangehaalde vervolging kunnen aantonen. Uw **militaire kaart, uw toelating om te studeren en uw attest dat u terug wordt toegewezen aan uw unit** tonen aan dat u uw nationale dienst vervulde in 1999, vervolgens kon studeren en in 2013 dreigde terug toegewezen te worden aan uw unit. Dit kan echter op geen enkele manier aantonen dat u op heden terug zou worden geroepen om uw actieve legerdienst te vervullen of niet toegestaan zou zijn geweest het land legaal te verlaten. Daarbij worden uw verklaringen actief te zijn geweest voor het Ministerie van Buitenlandse Zaken niet in twijfel getrokken. De **enveloppe** waarin u deze documenten heeft ontvangen brengt hier ook niets toe bij. Deze kan enkel aantonen dat deze documenten u vanuit Uganda werden toegestuurd zonder dat dit op ook maar enige wijze de bewijswaarde van deze documenten beïnvloedt. Ook uw **identiteitskaart als vluchteling in Ethiopië** kan uw geloofwaardigheid niet herstellen. Vooreerst betreft het enkel een kopie waarvan de bewijswaarde op zich reeds zeer beperkt is. Verder dient vastgesteld dat in de periode waarin u zich te Ethiopië bevond - zo blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie - Eritreeërs door de Ethiopische autoriteiten op prima facie basis als vluchteling werden erkend. De vaststelling dat u in Ethiopië als vluchteling werd geregistreerd door de Ethiopische autoriteiten, houdt derhalve geen aanwijzing in voor de waarachtigheid van uw verklaringen, noch voor uw beweerde vrees voor vervolging. Voorts werd deze kaart afgeleverd in Addis Abeba, zodoende weet deze kaart niet aan te tonen dat u effectief het land illegaal heeft verlaten maar enkel dat u zich in de hoofdstad heeft laten registreren. Ook de **artikelen** die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Het betreft namelijk algemene artikelen die geen enkele bewijswaarde hebben voor uw individuele situatie. Het artikel van Aristoteles toont aan dat u zich met politiek inlaat maar kan bezwaarlijk enig persoonlijk element bevatten of aantonen dat u zich uitsprak tegen het Eritrese regime. Ook het neergelegde artikel over de route die vluchtelingen afleggen als ze het land ontvluchten kan op

zich niet aantonen dat dit op u persoonlijk van toepassing is.” Verzoeker weerlegt noch ontkracht voorgaande vaststellingen.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij veel nieuwe elementen heeft aangebracht. Zij betoogt dat zij lang geleden uit haar land vertrok, en dat zij heeft geproefd van de vrijheid en het kritisch denken. Zij wijst erop dat deze elementen niet werden onderzocht. De verzoekende partij vervolgt dat haar militaire kaart aantoonde dat zij haar legerdienst niet heeft beëindigd en dat zij in 2013 terug werd opgeroepen om naar haar unit te gaan. Zij voegt daaraan toe dat zij een eed van trouw heeft moeten zweren en zij door weg te gaan uit Eritrea die eed heeft geschonden. Dit is een tweede punt dat volgens de verzoekende partij moet onderzocht worden. Tot slot beklagt de verzoekende partij zich erover dat zij niet werd gehoord en zodoende niet alles kon uitleggen. Zij wijst nog op de achterkant van de “*national service card*” waarvan zij een kopie neerlegt.

De advocaat van de verzoekende partij legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer met een stuk dat in deze nota wordt benoemd als: “*1. copie recto/verso van de “national service card” met de eed op de verso*”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt in het licht van voormeld betoog ter terechtzitting vooreerst dat de verzoekende partij onderhavig beroep niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming, dat definitief is geworden. De verzoekende partij stelt ter terechtzitting dan wel dat zij veel nieuwe elementen heeft aangebracht, doch de Raad beklemtoont dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “*nieuw*” zijn in de zin dat zij “*de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt*”, met andere woorden of ze van dien aard zijn dat ze tot een

andere beslissing kunnen leiden dan voorheen. In weerwil van wat de verzoekende partij ter terechtzitting lijkt voor te houden, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat *in casu* door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk een afdoende onderzoek werd gevoerd. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen komt echter tot de pertinente slotsom dat de verzoekende partij geen dergelijke elementen naar voren brengt en hij stelt op goede gronden onder meer vast:

"In onderhavige asielaanvraag berust u opnieuw op de motieven die u in uw vorig verzoek heeft aangehaald. U beperkt zich louter tot een verwijzing naar de asielmotieven die u in het verleden reeds heeft uiteengezet zonder hier ook maar enige elementen aan toe te voegen. U herhaalt louter beschouwd te zullen worden als een verrader en gearresteerd te worden bij een terugkeer. U brengt echter geen elementen aan die aantonen dat de eerdere beoordeling door het Commissariaat-generaal onterecht was. Een loutere herhaling van de eerder door u aangehaalde feiten die zowel door het Commissariaat-generaal als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ongeloofwaardig werden bevonden kan bezwaarlijk beschouwd worden als een nieuw element om deze appreciatie te wijzigen. U brengt namelijk geen enkel element aan dat zou kunnen aantonen dat u alsnog als een dissident zou worden beschouwd of dat uw illegaal vertrek uit het land kan aantonen. (...)

Ook de documenten die u neerlegt kunnen deze appreciatie niet wijzigen. Zowel uw **schoolcertificaat, uw toelatingscertificaat voor het middelbaar onderwijs als uw militaire kaart** tonen uw Eritrese nationaliteit aan, wat in deze niet in vraag wordt gesteld. Deze documenten bevatten echter geen elementen die de door u aangehaalde vervolging kunnen aantonen. Uw **militaire kaart, uw toelating om te studeren en uw attest dat u terug wordt toegewezen aan uw unit** tonen aan dat u uw nationale dienst vervulde in 1999, vervolgens kon studeren en in 2013 dreigde terug toegewezen te worden aan uw unit. Dit kan echter op geen enkele manier aantonen dat u op heden terug zou worden geroepen om uw actieve legerdienst te vervullen of niet toegestaan zou zijn geweest het land legaal te verlaten. Daarbij worden uw verklaringen actief te zijn geweest voor het Ministerie van Buitenlandse Zaken niet in twijfel getrokken. De **enveloppe** waarin u deze documenten heeft ontvangen brengt hier ook niets toe bij. Deze kan enkel aantonen dat deze documenten u vanuit Uganda werden toegestuurd zonder dat dit op ook maar enige wijze de bewijswaarde van deze documenten beïnvloedt. Ook uw **identiteitskaart als vluchteling in Ethiopië** kan uw geloofwaardigheid niet herstellen. Vooreerst betreft het enkel een kopie waarvan de bewijswaarde op zich reeds zeer beperkt is. Verder dient vastgesteld dat in de periode waarin u zich te Ethiopië bevond - zo blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie - Eritreeërs door de Ethiopische autoriteiten op prima facie basis als vluchteling werden erkend. De vaststelling dat u in Ethiopië als vluchteling werd geregistreerd door de Ethiopische autoriteiten, houdt derhalve geen aanwijzing in voor de waarachtigheid van uw verklaringen, noch voor uw beweerde vrees voor vervolging. Voorts werd deze kaart afgeleverd in Addis Abeba, zodoende weet deze kaart niet aan te tonen dat u effectief het land illegaal heeft verlaten maar enkel dat u zich in de hoofdstad heeft laten registreren.(...)" (eigen onderlijning).

Deze motieven werden eveneens benadrukt in voormelde beschikking. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting aanvoert dat haar militaire kaart aantoonde dat zij haar legerdienst niet heeft beëindigd en dat zij in 2013 terug werd opgeroepen om naar haar unit te gaan en zij een aanvullende nota neerlegt met een kopie van de "*national service card*", evenals waar zij wijst op de achterkant van deze kaart, stelt de Raad dan ook vast dat de verzoekende partij elementen aanhaalt waarop middels voormelde beschikking, waarin wordt verwezen naar de motieven van de bestreden beslissing, werd geantwoord. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting nog stelt dat zij een eed van trouw heeft moeten zweren en dat zij door weg te gaan uit Eritrea die eed heeft geschonden, wijst de Raad er nog op dat dit niet vermag afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen dat zij op geen enkele manier aantoonde dat zij op heden terug zou worden geroepen om haar actieve legerdienst te vervullen of niet toegestaan zou zijn geweest het land legaal te verlaten. De Raad stipt hierbij nog aan dat de verzoekende partij door louter te herhalen of verder te borduren op een eerder aangehaald relaas waarover reeds standpunt werd ingenomen, er niet in slaagt de beoordeling om te buigen. Door een algemeen betoog te voeren en te herhalen, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die vermogen hetgeen reeds in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing werd aangegeven in een ander daglicht te stellen.

Een vaststelling in dezelfde zin dringt zich op betreffende het betoog van de verzoekende partij dat zij lang geleden uit haar land vertrok, en dat zij heeft geproefd van de vrijheid en het kritisch denken. Dit betoog kan geenszins volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De

verzoekende partij dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en zij slaagt hierin niet. Voormeld betoog houdt dan ook geenszins een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet in dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van diezelfde wet.

Waar de verzoekende partij meent dat zij diende te worden gehoord, stelt de Raad nog vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken van de verzoekende partij een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen (verklaring volgend verzoek). Deze verklaring werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door de verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Uit deze verklaring blijkt dan ook dat de verzoekende partij in de gelegenheid werd gesteld haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor te brengen, alsook de elementen verder toe te lichten. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij (thans eveneens) in gebreke blijft aan te tonen welke concrete en dienstige elementen zij niet heeft kunnen voorleggen die de bestreden beslissing in een ander daglicht stellen.

De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS